

Sygn. akt I ACz 881/12

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Agnieszka Piotrowska (spr.)
Sędzia SA:	Walter Komorek
Sędzia SA:	Aleksandra Marszałek

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku: **(...) (L.) S.A. w L.**

z udziałem: **Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o. w S., D. M., A. M., I. M. i K. M.**

o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego

na skutek zażalenia wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 31 stycznia 2012 r. sygn. akt VI GCo 81/11

p o s t a n a w i a:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy oddalił wniosek (...) ((...)) S.A. w L. o nadanie na jego rzecz, jako następcy prawnego wierzyciela (...) S.A., klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu przez Sąd Okręgowy w L. 14.01.2002 r., w sprawie sygn. akt I Nc 84/01, przeciwko Przedsiębiorstwu Handlowemu (...) sp. z o.o. w S., D. M., A. M., I. M., K. M.. Powołując się na treść art. 788 § 1 k.p.c., Sąd ten wskazał, iż przedmiotowy wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż wnioskodawca nie wykazał skutecznie faktu przejścia na swoją rzecz praw z prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 14.01.2002 r., wydanego w sprawie VI GNc 84/01. Sąd I instancji podkreślił przy tym, że z żadnej z przedłożonych przez wnioskodawcę umów nie wynika, iż ich przedmiotem jest wierzytelność wynikająca z powyższego nakazu zapłaty.

Zażaleniem wnioskodawca zaskarżył powyższe orzeczenie w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c., przez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, czego skutkiem było uznanie, że w załączniku nr 1 do aneksu nr (...) do umowy z dnia 17.09.2010 r. oraz załączniku nr 1 do aneksu nr (...) do umowy z dnia 22.09.2010 r., nie ujęta została wierzytelność objęta nakazem zapłaty z dnia 14.01.2002 r., sygn. akt VI GNc 84/01;

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu, iż wnioskodawca nie wykazał przejścia uprawnień na jego rzecz – jako przejmującego wierzytelność.

Wskazując na powyższe, wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Analiza dokumentów przedłożonych przez wnioskodawcę nie daje bowiem podstaw do niewątpliwego ustalenia, że przeszła na niego wierzytelność objęta nakazem zapłaty z dnia 14.01.2002 r., wydanym w sprawie I GNc 84/01.

Zważyć bowiem trzeba, iż wierzytelność, która była podstawą wydania powyższego nakazu zapłaty wynika z umowy o udzielenie gwarancji bankowej nr (...), zawartej w dniu 03.04.2000 r., pomiędzy (...) S.A., a Przedsiębiorstwem Handlowym (...) sp. z o.o., której poręczycielami zostali pozostali uczestnicy niniejszego postępowania, natomiast, jak wynika z treści załączników nr 1 do aneksów nr (...) do umów z dnia 17.09.2010 r. i 22.09.2010 r. (na które w zażaleniu powołuje się skarżący), wnioskodawca nabył od (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. (który z kolei nabył od (...) S.A.) wierzytelność w stosunku do Przedsiębiorstwa Handlowego (...) sp. z o.o., wynikającą z umowy o udzielenie gwarancji nr (...).

Mając powyższe na uwadze, nie można podzielić twierdzeń skarżącego, iż wykazał on, że nabył wierzytelność wynikającą z nakazu zapłaty z dnia 14.01.2002 r. wydanego w sprawie I GNc 84/01, w stosunku do uczestników postępowania, gdyż podstawą wydania powyższego nakazu była wierzytelność (...) S.A. w stosunku do uczestników postępowania, wynikająca z umowy nr (...) o udzielenie gwarancji z dnia 03.04.2000 r., nie zaś z umowy nr (...). Tym samym wobec braku tożsamości pomiędzy umową, z której wierzytelności zostały nabyte przez wnioskodawcę (...) a umową, z której zobowiązania stanowiły podstawę wydania nakazu zapłaty z dnia 14.01.2002 r., sygn. akt I GNc 84/01 przeciwko uczestnikom postępowania (nr (...)), nie uprawnionym byłoby przyjęcie w niniejszej sprawie, że wnioskodawca jest następcą prawnym pierwotnego wierzyciela, (...) S.A., w zakresie wierzytelności wynikających z umowy nr (...) o udzielenie gwarancji z dnia 3.04.2000 r. Bez znaczenia dla prawidłowości powyższej oceny pozostaje podnoszona przez skarżącego w zażaleniu kwestia, iż należność główna w sprawie I GNc 84/01 wynosiła 959.612,87 zł, a więc tyle samo co wysokość należności głównej zbytych na rzecz wnioskodawcy wierzytelności. O tożsamości przedmiotu zbycia, (w tym wypadku wierzytelności), możemy bowiem mówić w sytuacji, gdy wszystkie elementy przedmiot ten identyfikujące są takie same. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż wnioskodawca, za pomocą stosownych dokumentów, winien wykazać, że nabył od pierwotnego wierzyciela (...) S.A.) wierzytelność w stosunku do uczestników postępowania wynikającą z umowy nr (...) (nie zaś z umowy nr (...)) o udzielenie gwarancji z dnia 03.04.2000 r. Wykazanie zaś przez skarżącego, iż nabył on w stosunku do uczestników postępowania wierzytelności wynikające z umowy nr (...) nie mogło skutkować uwzględnieniem przedmiotowego wniosku.

Podkreślić przy tym trzeba, iż przedmiotem postępowania określonego w art. 788 § 1 k.p.c. jest jedynie formalna kontrola, czy na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach można ustalić, że przejście uprawnienia nastąpiło, zaś z dokumentów przedłożonych przez wnioskodawcę, w szczególności załączników nr 1, na które to skarżący się powołuje, nie wynika, aby nabył on sporną wierzytelność wynikającą z umowy o udzielenie gwarancji nr (...).

Z tych też względów za nieuzasadnione Sąd Apelacyjny uznał zarzuty skarżącego, sprowadzające się do zakwestionowania zaprezentowanej przez Sąd I instancji oceny, iż nie wykazał on przejścia na swoją rzecz wierzytelności objętych nakazem zapłaty z dnia 14.01.2002 r., sygn. akt VI GNc 84/01. Powyższa ocena Sądu Okręgowego ostatecznie okazała się bowiem prawidłowa, choć z innych przyczyn, niż wskazane na jej uzasadnienie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., oddalono zażalenie skarżących.